

„Tak už prosím přestaňte!“

Já, jako jedináček, jsem dostala všechno, na co jsem si pomyslela. Ale když mi bylo osm, celý můj krásný život plný pozornosti rodičů změnil jeden malý problém. Bratr.

Úplně si ten moment pamatuju. Byl pátek a já si jdu vesele ze školy s jedničkou v žákovské. Půjdu domů a těším se, až o té parádní známce povím našim. Ani pořádně neotevřu dveře a rodiče už celí šťastní volají: „Lucinko, budeš mít bratříčka!“ Určitě si dokážete představit, co se mi tak asi honilo hlavou. Ne, nebyl to pocit štěstí. Když vám nějaký malý spratek sebere všechnu pozornost rodičů, tak z toho moc šťastní nebudete. Místo přemýšlení o tom, jak bude nový člen rodiny vypadat, jak si s ním budu hrát nebo co ho budu učit, jsem spíše přemýšlela, jak se toho skrčka zbavit. Občas mě napadaly i dost děsivé představy, které jsem naštěstí odpískala. A po těch dlouhých minutách a hodinách strávených přemýšlením jsem se na toho prcka snad i začala těšit.

Jednou ráno, když jsem se chystala do školy, byl táta jaksi moc uspěchaný. „No, šup šup, ať tu školu stihneš,“ popoháněl mě a vyšoupl ze dveří. Až když se zabouchly, pomyslela jsem si: „A kde je vlastně máma?“ Chvilí jsem nad tím rozmýšlela, ale pak jsem si uvědomila, že za chvíli začíná vyučování. Ve škole jsem nad tím zrychleným ránem ještě chvíli bádala, ale znáte to, tam není na nic takového čas.

Po vyučování jsem nasadila super rychlost, abych byla co nejdříve doma. Táta už na mě čekal u vchodu a celý rozesmátý povídá: „Připrav se na povinnosti, velká ségro!“ Já na něj jen nechápavě pohlédla s vykulenýma očima. A pak mi to došlo: „Mám bratra!“ To stvoření, které jsem ze začátku tak nesnášela, bylo na světě. Přepadla mě zvědavost. Bude trochu po mně? Nebo bude podobný na tátu či mámu? Nemohla jsem se dočkat.

Po několika strašných dnech (strašných, protože vařil táta) se máma s miminem vrátila domů. „Jaký je? Jak mu budeme vlastně říkat?“ vřískla jsem, sotva se otevřely dveře. Máma se usmála a pošeptala mi: „Je to Honzík.“ Ano, slyšíte dobře. Taky to nechápu. Na světě je tolik hustých jmen jako třeba Mečislav nebo Horymír, a ona musí vybrat zrovna Jan. Ale já to nějak překousnu. Následující roky byly fantastické. Učila jsem malého Jendu spoustu důležitých věcí. Jak se jí, spí, brečí nebo jak sedět na nočníku. S malým bráchou byla sranda.

Ale vše se změnilo, když mi bylo dvanáct. V ten den se mi všechno zdálo zvláštní. Po probuzení bylo ticho. „Ze spaní mě vždycky budí Jenda,“ pomyslela jsem si. Zvedla jsem se z postele a rozespale jsem se došourala do kuchyně. Nikdo tam nebyl. Prohledala jsem celý byt, volala jsem, ale nikde nikdo. Popadla jsem mobil a zavolala jsem tátovi. Nejdříve bylo slyšet nějaké divné šustění a pak táta zkroušeně řekl: „Hele, zavolám později, řeším něco moc důležitýho.“ A potom telefon položil. To je jako všechno? Nic víc mi neřekne? Celé dopoledne jsem čekala, až zavolá zpátky. Čekala, čekala a čekala. A z rána se stal večer. Krátce po sedmé bouchly dveře. Máma a táta přišli domů. „Kde jste byli a kde je Jan?“ zděšeně jsem se vyptávala. Ale nikdo mi neodpověděl. Máma měla slzy v očích a táta taky nevypadal dvakrát šťastně. Hned po příchodu si šla máma lehnout. Taťka ji po chvíli následoval. Takže oni se na celý den někam zdekují, nechají mě doma, nezavolají, vrátí se bez

mého bratra a jdou si někam lehnout? To mi nepřijde moc fér. V noci jsem nemohla usnout. Nevěděla jsem, co si mám o tom všem myslet. Pozdě v noci začal mámě zvonit mobil. Vzbudilo mě to, a tak jsem pootevřenými dveřmi poslouchala, co se děje. Třeba se konečně něco dozvím. A do teď lituji toho, že jsem ty dveře otevřela. Nějaký hluboký hlas něco mámě zamumlal do telefonu a ona se následně rozbřečela. Táta z toho pláče pochopil, co se děje, a taky se mu slzy vedraly do očí. Po dalších pár větách hovor skončil. Vešla jsem do ložnice s vyděšeným tázavým pohledem. „Co se stalo?“ vyjekla jsem. Máma na mě smutně pohlédla a vzala si mě na klín. „Honzík...,Honzík už se nevrátí,“ oznámila mi chvějícím se hlasem, „dnes umřel.“ V té chvíli mi před očima proběhly všechny vzpomínky s Honzíkem. Jeho první krůčky, první slova. Nechtěla jsem tomu uvěřit. V tu noc se mi otočil svět vzhůru nohama. Nic už nebylo jako dřív.

Naši se začali strašně hádat, celé dny a noci na sebe křičeli. Myslím, že si navzájem vyčítali Honzíkovu smrt. Ale já vím, že to ničí vina nebyla. Byl to prostě osud, který zamíchal karty. Snažila jsem se jim to vysvětlit, ale poslouchá mě někdo? Jistě, že ne. Každý den jsem myslela na to, jaké to bylo dřív. Šťastné chvíle strávené s rodinou, které se mi vždy zdály být samozřejmostí, byly najednou tak vzácné. Nevážila jsem si toho a teď lituji. Teprve až když o všechno přijdete, uvědomíte si, jak to pro vás bylo důležité. Každodenní hádky rodičů mi už začaly lézt na nervy. Už jsem to nemohla vydržet. Jednou u večeře se do sebe zase pustili. Překřikovali se a hádali. „Stejně za to můžeš ty!“ vykřikl táta. „No určitě, já můžu za to, že umřel!“ „Tak už dost!“ vybuchla jsem. Oba na mě s leknutím pohlédli. „Tak už prosím přestaňte!“ vyhrkly mi slzy do očí. „Copak to nevidíte? Jak se to k sobě chováte! Co by tomu řekl Honzík?“ Po těchto slovech se na sebe podívali. Měli vinu v očích. „Já, já se ti omlouvám,“ zakoktal táta. „I já,“ odpověděla po chvíli máma. „Čas se zpět vrátit nedá a za Honzíkova smrt nikdo nemůže. Máme přece i Lucku,“ řekl táta a objal mě. „Úplně jsme na Tebe a tvůj smutek zapoměli.“

Od té doby jsme byli zase rodina. Vše se skoro vrátilo do starých kolejí. Časem jsme se dokonce jako rodina rozrostli. Narodily se mi dvě sestry. Dvojčata. Jen po Honzíkovi tu navždy zbylo velké prázdno.

Někdy vše nejde podle našich představ. Dokonce nám může osud připravit i moc těžké chvíle. Ale život samotný je dar a my si musíme vážit každé chvíle, kterou můžeme strávit s těmi, které máme rádi.

Markéta Koutná